

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.A.**, Ev. č. x, narozený dne ..., státní příslušnost Syrská arabská republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený obecným zmocněncem Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. OAM-2532/DS-PR-P08-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo o žalobcově žádosti, kterou podal dne 27. 10. 2017 v Rumunsku, rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je ve vztahu k České republice (dále jen „ČR“) nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané

žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rumunsko.

2. Žalobce obecně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu (neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když si neobstaral dostatečné podklady o situaci azylového řízení v zemi, kam má být žalobce předán), § 50 odst. 2-4 správního řádu (neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce se nezaobíral jejich přezkumem a obstaráním důkazů na jejich podporu nebo vyvrácení a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo), § 52 správního řádu, § 68 správního řádu (neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné co do úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu a nařízení Dublin III) a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (neboť žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně odůvodnil možnost předání žalobce do Rumunska a taktéž v rozporu s tímto ustanovením nesprávným způsobem aplikoval tzv. zbytkové kritérium a nedostatečně zkoumal možnost postupu podle kritérií uvedených v nařízení vůči jiným členským státům).
3. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nesplnil podmínky postupu podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť zkoumal toliko možnost uplatnění některého z kritérií ve vztahu k ČR a nikoliv ke všem členským státům. K postupu podle čl. 3 odst. 2 může dojít, *„pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát“*. Žalovaný sice vyloučil možnost, že by mohla být příslušná ČR, nevyloučil a nezkoumal ale příslušnost jiných členských států na základě jednotlivých kritérií vyjmenovaných v nařízení. Postup žalovaného se tak žalobci jevil již systematicky za nesprávný a rozhodnutí by mělo být z důvodu takového nedostatku zrušeno pro nepřezkoumatelnost.
4. V dalším žalobce namítal nezohlednění zjištěných skutečností ohledně jeho vazeb na jiný členský stát. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že cílem jeho cesty je Belgie, kde má *„dvě mladší sestry, které jsou tam vdané a které získaly mezinárodní ochranu.“* Bylo tedy zřejmé, že žalobce má vážnou vazbu na jiný členský stát, a bylo proto pochopitelné, že měl zájem na předání jeho azylové žádosti do tohoto státu, přičemž vydání rozhodnutí, na základě kterého měl být předán k dalšímu azylovému řízení do Rumunska, bylo v rozporu s jeho zájmy a taktéž s jeho právem na ochranu rodinného a soukromého života. Správní orgán byl povinen ve smyslu bodu 14 preambule nařízení Dublin III mít na mysli respektování rodinného života, přičemž rovněž podle bodu 6 preambule by měla být celistvost rodiny zachována do té míry, pokud je to slučitelné s ostatními cíli nařízení.
5. Nařízení Dublin III v čl. 17 uvádí, že odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo

kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v čl. 8 až 11 a 16.

6. Žalovaný ve správním řízení vůbec nepostupoval ve spolupráci se žalobcem, jím uváděné skutečnosti nevzal v potaz [jak stručně uvedl na str. 4 napadeného rozhodnutí, z důvodu, že zmíněné rodinné příslušnice nespádají pod definici rodinného příslušníka podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III], resp. nedostatečně zdůvodnil, proč považuje žalobcem uvedené vazby na jiný členský stát – zde Belgie – za nevýznamné z hlediska určování státu příslušného k posouzení azylové žádosti.
7. Dále ve vztahu k existenci tzv. systémových nedostatků [pozn. soud se přidrží tohoto označení, které je přiléhavější a lépe odpovídá též jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III] měl žalovaný ve správním řízení povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v Rumunsku, sesbírat podklady, ze kterých je možné se se situací v Rumunsku obeznámit, učinit takto sesbírané podklady součástí spisu a následně je citací anebo odkazem na ně v napadeném rozhodnutí zapracovat do konečného rozhodnutí. Žalobce se domníval, že postup žalovaného v souzené věci byl zcela formální a podklady, z kterých vycházel, nebyly dostatečné pro učinění závěru, že v Rumunsku nedochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení a že realizací předání do Rumunska nemůže dojít k vystavení žalobce nelidskému a ponižujícímu zacházení. Nakonec samotný žalobce v průběhu řízení uvedl několik problémů, se kterými se v Rumunsku setkal.
8. Byť žalovaný v minulosti úspěšně realizoval takové předání, opakovaně se taktéž setkává s argumentací zajištěných cizinců o špatných podmínkách žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, s nedostatečným materiálním zabezpečením, dlouhou dobou pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Taktéž žalobce ve svém výsledku uváděl podobné tvrzení, indikující špatné podmínky v Rumunsku. Proto se domníval, že žalovaný měl povinnost se důsledně, podrobně a přezkoumatelně zabývat situací v Rumunsku, a podklady, ze kterých při rozhodnutí vycházel, měly být aktuální a důslednější než ty, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno.
9. S ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil výše uvedená zákonná ustanovení, se žalobce obrátil na soud s návrhem, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
10. Žalobce zároveň žádal o přiznání odkladného účinku žalobě, usnesením ze dne 13. 3. 2018, č. j. 60 Az 11/2018-19, byl tento návrh soudem zamítnut.
11. Žalovaný podle svého **vyjádření k žalobě** považoval podanou žalobu za nedůvodnou. Napadené rozhodnutí bylo výsledkem řízení, ke kterému je ČR kompetentní v případě žádosti podané v jiném členském státě – v Rumunsku. Žalovaný ve správním řízení nejprve musel zkoumat, zda přeci jen není dána příslušnost ČR k posouzení žádosti, a to právě a pouze s ohledem na skutečnost, že se žalobce nacházel na jejím území. Na základě provedené lustrace v systému EURODAC však bylo prokázáno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska jako prvního státu Evropské unie (dále jen „EU“). Kvůli znění čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nezbylo nic jiného, než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
12. Žalovaný dne 29. 12. 2017 požádal příslušné Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území. Dne 12. 1. 2018 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko svou příslušnost uznalo.

Žalovaný byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí bylo opřené o bezprostředně závazné nařízení a vycházelo ze zjištěného skutečného stavu věci.

13. Žalovaný nepovažoval za pochybení, že zkoumal toliko možnost uplatnění některého z kritérií nařízení Dublin III ve vztahu k ČR a nikoliv ke všem členským státům. Příslušnou k posouzení příslušnosti jiného státu je ta země, ve které žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. V ČR tuto žádost nepodal, a proto ČR rozhodovala pouze v omezených kompetencích. Z ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o azylu jasně plyne, že zákon o azylu upravuje řízení ve věci mezinárodní ochrany s odkazem na nařízení Dublin III. Dále podle ustanovení § 8 písm. c) zákona o azylu žalovaný rozhoduje v případech předání do příslušného státu, tedy v případech řízení podle nařízení Dublin III, pokud cizinec nepožádá o mezinárodní ochranu v ČR. K tomu odkázal žalovaný na Praktický komentář zákona o azylu, kde se autorky k uvedenému ustanovení § 8 písm. c) zákona o azylu vyslovily následovně: *„Písm. c) upravuje působnost ministerstva k řízení o předání do příslušného státu, jde-li o osobu v postavení cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a tento stát je povinen osobu vzít zpět z důvodu své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a souvisejících kroků.“* Následně čl. 24 bod 1. nařízení Dublin III upravuje možnost členského státu, na jehož území se zdržuje osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, požádat o přijetí této osoby ten členský stát, na jehož území byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Z uvedeného je zřejmé, že jak česká právní úprava azylových věcí, tak i evropské azylové *acquis* umožňuje zahájit řízení o přijetí zpět členským státem, na jehož území osoba další žádost o mezinárodní ochranu nepodala, což byl právě případ žalobce.
14. Žalovaný se otázkou příslušnosti Rumunska nezabýval jen formálně, nýbrž stejně precizně jako u jiných žadatelů. Hodnotil veškerá kritéria v jejich posloupnosti; pokud následně shledal, že žalobci nesvědčí žádné z kritérií, nepochybil. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu pohovoru sdělil, a to i hodnocením sourozeneckých vazeb žalobce v Belgii (viz strana 5 napadeného rozhodnutí), kdy uzavřel, že přestože se v Belgickém království nacházejí dvě žalobcovy dospělé sestry, které tam získaly mezinárodní ochranu, není možno tuto skutečnost ve vztahu k určení příslušného státu shledat relevantní, neboť sourozenci nejsou podle ustanovení čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III v rámci dublinského řízení považováni za rodinné příslušníky. Vysvětlil tedy žalobci, proč se v jeho případě nedá aplikovat ani kritérium uvedené v čl. 9 nařízení Dublin III.
15. K námitce stran systémových nedostatků žalovaný uvedl, že žalobce mohl a především měl při seznámení s podklady rozhodnutí dne 24. 1. 2018 tuto námitku uplatnit. Pokud tedy žalobce při seznámení s podklady ničeho nenamítal, jeví se nyní námitka ohledně nedostatečných podkladů jako účelová. Naznačení existence systémových nedostatků nemůže vést k vyvrácení domněnky o Rumunsku jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, kde se soud vyslovil tak, že *„evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit.“* Tato domněnka je vyvratitelná ve smyslu

čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nicméně pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systémovým nedostatkům. Žalovaný nemá žádné informace o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, ani takové informace nebyly předloženy žalobcem. V souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systémových nedostacích v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016, č. j. 50 Az 1/2016-111, nebo již výše zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v Rumunsku (tato informace je součástí správního spisu) a z daných skutečností neplynulo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Ze seznamu použitých zdrojů uvedených v informaci je zřejmé, že správní orgán při vytváření obsahu dané zprávy vycházel i z několika dalších nezávislých zdrojů, např. European Migration Network, dále informace z Eurostatu a UNHCR.

16. Žalovaný tedy považoval napadené rozhodnutí za správné a odkázal na ně. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl, přičemž neuplatňoval právo na náhradu nákladů řízení.
17. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného soud doplňuje následující: Dle výsledku vyhledávání v systému EUODAC podal žalobce dne 27. 10. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. Žalobce byl zadržen dne 19. 12. 2017 při nelegálním pobytu na území ČR. V rámci podání vysvětlení dne 20. 12. 2017 policejnímu orgánu mj. sdělil, že v domovském státě má byt, pozemek a manželku s pěti dětmi. Sýrii opustil kvůli politické a válečné situaci, také protože tam není práce a peníze. Za svůj cíl cesty označil Belii, kde mu známí nabídli práci. Do Rumunska se žalobce dostal přes Turecko, Řecko a Makedonii, v Rumunsku jej donutili žádat o azyl. V Rumunsku byl měsíc a půl, pak ho vyhodili na ulici a on se dostal kamionem z Rumunska až do ČR za pomoci převaděčů. Rumunsko opustil, protože tam nebylo jídlo a práce a vyhodili ho na ulici. Žádné překážky předání do Rumunska nicméně neuvedl. Žalobce rovněž popřel, že by měl na území ČR či EU rodinné či jiné vazby či blízké osoby.
18. Při pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení dne 24. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že do EU přijel, protože zde chtěl vydělávat, aby uživil děti. Žalobce nevěděl výsledek svého řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani na něj nečekal. V Rumunsku byl žalobce ubytovaný v táboře, poté jej ale nechtěli pustit zpátky, když tábor asi na tři dny opustil, a tak přespával v lese. Ubytování považoval žalobce za špatné, bylo tam hodně lidí, museli si vařit a byl tam nepořádek. Rumunsko žalobce opustil, protože se chtěl dostat za příbuznými do Belgie, kteří mu půjčili peníze na cestu. Žalobce má v Belii dvě vdané mladší sestry, které mají udělenou mezinárodní ochranu, a nějaké bratrance. V návratu do Rumunska žalobci dle jeho slov nic nebrání, ale nikoho tam nemá a chce se dostat do Belgie.

19. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce k výzvě soudu nevyslovil svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci.
20. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
21. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
23. Dle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
24. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví: Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [pozn. v anglickém znění „systemic flaws“], pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
25. Podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III se rodinným příslušníkem rozumí tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu: - manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země, - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva, - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází, - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.
26. Čl. 9 nařízení Dublin III stanoví: Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

27. Ve vztahu k otázce toho, u kterých členských států měl žalovaný zkoumat potenciální příslušnost k posouzení žalobcovy azylové žádosti, soud shledal, že vzhledem k veškerým skutečnostem, které v řízení se žalobcem vyšly najevo, zde byly tři potenciální státy příslušnosti: (1) ČR, neboť zde byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu a bylo zde o příslušnosti k posouzení žádosti rozhodováno; (2) Rumunsko, kde žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany; (3) Belgie, kterou žalobce označil za cíl své cesty a místo pobytu svých sester. Z řízení nevyplynuly jakékoli indicie stran příslušnosti jiného členského státu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že žalovaný kladl důraz zejména na posouzení toho, zda není příslušná ČR, když přednostně ve vztahu k ČR posuzoval naplnění kritérií dle čl. 8 a násl. nařízení Dublin III, nicméně bylo také pravdou, že žalovaný zohlednil možnou příslušnost Belgie – na str. 5 neshledal ve vztahu k určení příslušného členského státu za relevantní skutečnost, že v Belgii se nachází dvě žalobcovy dospělé sestry požívající mezinárodní ochranu, neboť *„sourozenci nejsou podle článku 2 písm. g) v rámci dublinského řízení považováni za rodinné příslušníky, tudíž se v případě jmenovaného nedá aplikovat kritérium uvedené v článku 9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013“*. Zohlednění možné příslušnosti Rumunska je zcela zjevné, když Rumunsko nakonec bylo shledáno příslušným členským státem.
28. Konkrétně k vazbě žalobce na Belgii soud přisvědčil žalovanému, že nebylo možné rozhodnout o příslušnosti Belgie k posouzení žalobcovy žádosti, protože ve smyslu výkladového ustanovení čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III nejsou žalobcovy sestry rodinným příslušníkem žalobce v intencích čl. 9 tohoto nařízení. Pro úplnost lze doplnit, že sestry žalobce již dle jeho vlastních slov požívají mezinárodní ochranu a jsou vdané, stejně jako je žalobce ženatý, již z těchto důvodů tedy nemohla být naplněna ani hypotéza čl. 10 a 11 nařízení Dublin III. Ačkoliv tedy soud vazbu žalobce na Belgii nehodlá zpochybňovat, zároveň musí vycházet ze skutečnosti, že nařízení Dublin III nebylo koncipováno tak, aby žalobcovu situaci uznalo za relevantní pro určení příslušnosti předmětného členského státu. Zároveň je třeba presumovat, že příslušné orgány EU byly při přijímání nařízení Dublin III vedeny snahou o ochranu rodinného života žadatelů, přičemž tento požadavek byl promítnut do znění nařízení, jak ostatně vyplývá i z jeho preambule.
29. Argumentaci článkem 17 nařízení Dublin III musel soud rovněž odmítnout, neboť z judikatury NSS se podává, že správní orgán není povinen postupovat podle čl. 17 v situacích, kdy aplikuje tzv. zbytkové kritérium – tj. kritérium příslušnosti založené na podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. právní větu z rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34: *„Diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III), jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení („zbytkové“ kritérium).“*)
30. Žalobce dále namítal pochybení žalovaného při posuzování existence systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která

země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27).

31. Žalovaný se otázkou systémových nedostatků zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Zohlednil rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného zároveň měly oporu ve správním spise, jehož součástí byl na č.l. 82-88 dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11. 1. 2017, s nímž žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nechtěl být seznámen, přestože správní orgán žalobci v souladu se zákonem dal takovou možnost, a jenž byl rovněž v napadeném rozhodnutí citován.
32. Soud přihlédl k tvrzením žalobce v rámci pohovoru dne 24. 1. 2018, jak jsou shrnuta výše v odstavci 18 tohoto rozsudku. Vůči podmínkám panujícím v ubytovacím zařízení vznášel žalobce určité připomínky a Rumunsko opustil zejména proto, aby dosáhl cíle své cesty – Belgie, kde měl příbuzné a kde chtěl pracovat. Žalobce nicméně neuvedl, že by mu podmínky panující v Rumunsku bránily v návratu. Z uvedeného soud seznal, že se žalobce do Rumunska nechtěl vrátit především kvůli tomu, že jeho cílovou zemí byla Belgie.
33. Žalobce v podané žalobě dostatečně konkrétně netvrdil a hlavně důkazně nepodložil svůj názor o tom, že v Rumunsku k systémovým nedostatkům – tedy nikoli k ojedinělým incidentům a excesům – dochází. S důrazem na individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem a nehovořil o tom, že by fungování rumunského azylového systému a podmínky přijetí žadatelů pro něj byly nepřijatelné a znemožňovaly by zcela jeho návrat, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv. Problémy, o nichž žalobce v souvislosti se svým pobytem v Rumunsku hovořil, nadto dle názoru soudu nedosahovaly takové intenzity, aby bylo možno hovořit o zjevném rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný své úvahy dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil a vzhledem ke skutečnostem, jež žalobce uváděl v průběhu správního řízení, byly i shromážděné podklady k situaci v Rumunsku přiměřeně aktuální, relevantní a podložené informacemi z různých zdrojů.
34. Lze shrnout, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem i s nařízením Dublin III, podklady obstarané žalovaným byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a byly součástí správního spisu, žalovaný hodnotil vše, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a své hodnocení řádně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
35. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. dubna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně